

SVĚT PADNE, DVĚ KRÁLOVNY POVSTANOU

FURYBORN

TRILOGIE EMPIRIUM – KNIHA PRVNÍ

CLAIRE LEGRAND

FURYBORN

FURYBORN

Copyright © 2018 by Claire Legrand.

Originally published in the United States by Sourcebooks Fire

An imprint of Sourcebooks, Inc.

www.sourcebooks.com

All rights reserved.

Všetchna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována

bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Lenka Landová, 2019

Cover © David Curtis, 2019

© DOBROVSKÝ s. r. o., 2019

ISBN 978-80-7642-333-6 (pdf)

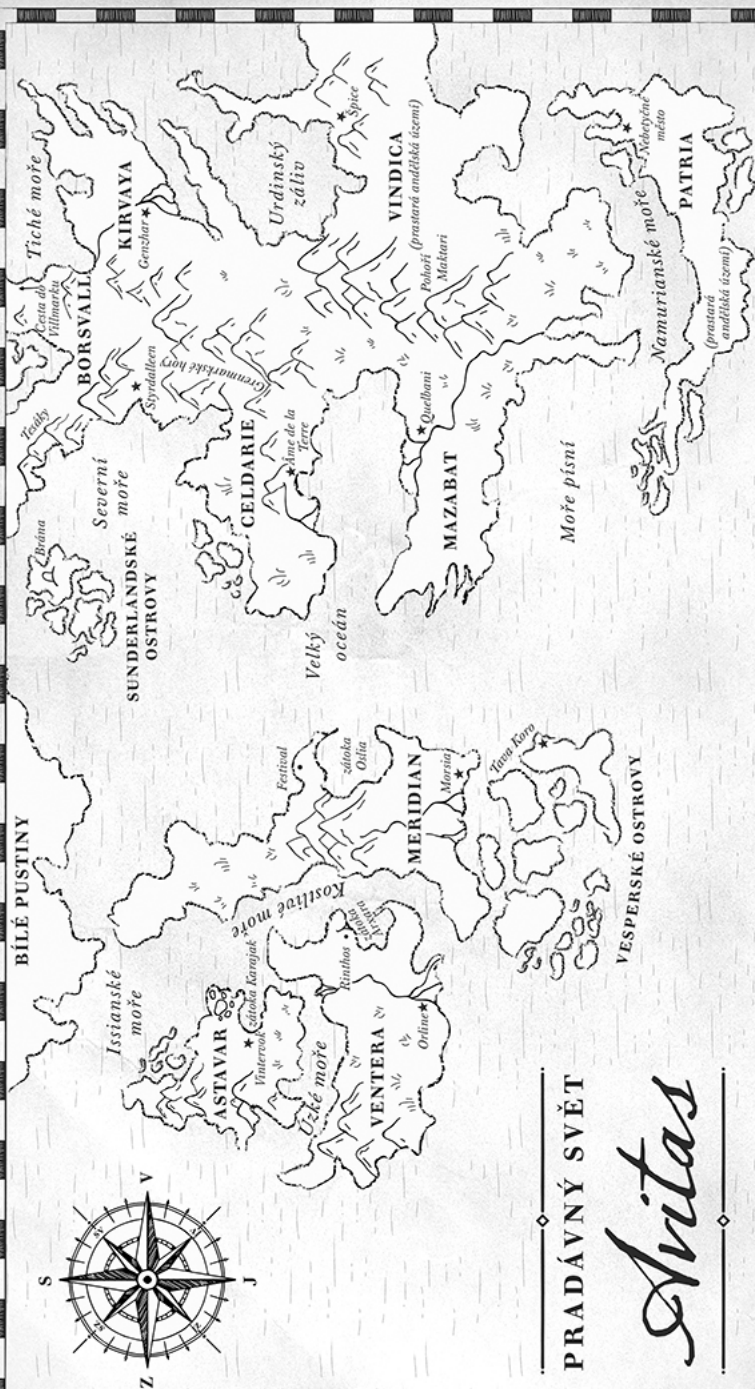

TRILOGIE EMPIRIUM • KNIHA PRVNÍ

CLAIRE LEGRAND

KING
COOL

Pro Brittany,
jež věděla o Celdarii jako první.

PRADÁVNÝ SVĚT

Avitas

KONEC A ZAČÁTEK

„Říká se, že královna vypadala v posledních vteřinách svého života vyděšeně. Já se ale domnívám, že byla rozhněvaná.“

— Slovo Prorokovo

Královnin křik utichl krátce po půlnoci. Simon se schoval v její skříni, prsty nacpané do uší, aby nic neslyšel. Se skloněnou hlavou a koleny přitaženými k hrudníku se tam krčil snad celou věčnost.

Královniny komnaty se totiž jejím křikem otřásaly už dlouhé hodiny.

Zničehonic se rozhostilo ticho. Simon zadržel dech a odpočítával vteřiny, jako při hromobití. Zahřmí, nebo nezahřmí?

Jedna. Dva. Tři.

Napočítal do dvaceti a pomalu si odkryl uši.

Ticho protnul křik malého dítěte. Simon se usmál a zvedl se ze země. Tělem mu projela obrovská vlna úlevy.

Královna porodila – *konečně*. Teď mohou s otcem prchnout z města a už nikdy se neohlédnout zpět.

Simon rozhrnul královniny róby a vyklopýtal ven ze skříně.

„Otče?“ zeptal se se zatajeným dechem.

Garver Randell, Simonův otec, se k němu otočil, oči unavené, ale na tváři široký úsměv. Za ním ležela královna Rielle. Rozcuchané tmavé vlasy se jí lepily k bledé tváři, prostěradla a bílá noční košile špinavé od krve. V náruči se jí vrtěl malý uzlíček.

Simon se se zájmem blížil k posteli i přesto, že jím při pohledu na královnu cloumal vztek. Jejich novorozená princezna byla tak malinká. Obličej červený a otláčený, kůži o něco tmavší než její matka, velké hnědé oči, na hlavě chomáč černých mokrých vlasů.

Simonovi se zatajil dech.

Princezna vypadala úplně stejně jako její otec.

Rielle se upřeně dívala na dítě a pak se zmateně podívala na Simonova otce.

„Myslela jsem, že ji zabiju,“ řekla královna. Zasmála se a třesoucími prsty si otřela obličej. „Zdalo se mi, že to udělám. A přece jen je tady.“ Nemotorně si ji přendala v náručí. Vypadalo to, že netuší, jak děťátko správně uchopit.

Bylo zvláštní vidět královnu takhle – obklopená polštáři vypadala maličká, docela jako děvčátko, a přitom jí bylo dvacet. Královnu, jež se spojila s anděly a pomohla jim zabít tisíce lidí.

Královnu, která zavraždila svého manžela.

„Audric by ji miloval,“ zašeptala Rielle a vypadala, že se rozpláče.

Simon zatnul ruce v pěst. Jak se opovažuje mluvit o králi Audricovi, když to byla právě ona, kdo ho zabil?

O tom, co se stalo té noci, kdy padlo hlavní město, věděl jen málo. Král Audric bojoval s královnou Rielle na velké terase, která se nacházela ve čtvrtém podlaží hradu. Králův meč plál slunečním světlem a jeho brnění poseté diamanty zářilo víc než samotné hvězdy.

Ale ani král Audric Světloňoš, po staletí nejmocnější vládce slunce, nebyl dostatečně silný na to, aby královnu Rielle porazil.

Královně se v ruce zničehonic objevil meč – oslňující zbraň stvořená samotným empíriem. Rielle a Audric bojovali na život a na smrt, souboj však netrval dlouho.

Když Rielle vrazila svou žhnoucí ruku Audricovi do prsou, aby mu vyrvala srdce z těla, v očích se jí nezračilo nic víc než krvelačnost, se kterou sledovala, jak se jí manžel u nohou mění v prach.

I přesto, že Simon nepatřil mezi děti prudké povahy, bál se, že pokud se bude na královnu ještě chvíli dívat, mohl by ji udeřit.

A tak na Audricovu počest pronesl modlitbu Sluneční královny – Necht' ho na cestě domů provází světlo naší královny! – a raději se otočil k otci.

V ten moment Garver Randell ztuhl a zašeptal: „On to ví.“ Poté padl na kolena a ztěžka dýchal.

Simon se k němu rozběhl. „Otče? Co je? Co se děje?“

Garver se držel rukama za hlavu a třásl se. „On to ví. Bože, ochraňuj nás, on to ví,“ sténal, a když vzhlédl, jeho oči byly šedé a zamlžené.

Simonovo srdce pokleslo. Znal ty oči i jejich význam.

Do otcovy mysli vstoupil anděl. A podle otcova vystrašeného výrazu usoudil, že to musí být Corien.

„Otče, poslouchej mě! Já jsem tady!“ Simon chytil otce za ruku. „Pojďme! Teď můžeme odejít. Pospěš si, prosím!“

Simon za sebou slyšel královnu, jak si potichu zpívá: „Takhle se má dítě chovat v náručí. Takhle se má zabít manžel.“

Její smích se mísil se slzami.

„Víš, co jsem zač,“ zachraptěl Garver.

Simon zkameněl hrůzou.

Corien znal pravdu – věděl, že jeho otec patří mezi marqueje. A stejně tak i Simon.

Ani andělé, ani lidé – v žilách jim proudila dvojí krev.

Najednou měl pocit, jako by znamení, která ukrýval pod tunikou na zádech, vzplála, a umožnila tak každému

v dobytém městě najít místo, kde se ukrývá. Po mnoho let s otcem potají žili v celdarijském hlavním městě a skrývali svá znamení na zádech i schopnost používat zakázané kouzlo. Byli léčitelé, poctiví a pracovití, které vyhledávali jak prostí lidé či magistři z chrámů, tak dokonce i členové královské rodiny.

A teď... teď Corien *zná pravdu*.

Simon táhl otce ke dveřím. „Otče, pojď, prosím!“

„Zmiz ode mě! Najde tě!“ vymáčkl ze sebe Garver. Chytil Simona za límec a táhl ho pryč.

Simon narazil hlavou do královniny postele s nebesy a omráčený se zhroutil na zem. Sledoval, jak se otec otočil, trochu se zasmál a chytil se za hlavu. Díval se, jak si něco rozčileně mumlá a jak vyslovuje cizí slova hlasem, který byl napůl jeho a napůl Corienův – a pak se těžkopádně rozběhl k proskleným dveřím vedoucím na terasu.

Poté Garver Randell přiškrceným hlasem vykřikl a vrhl se dolů z královniny věže.

Simon se vrávoravě posadil, chytil se závěsů u postele, zaškobrtнул a upadl. S třesící hlavou a pocitem na zvracení se po zemi doplazil až na terasu. Obličej mu bičoval ostrý horský vítr. Doplahočil se k zábradlí, ale shlédnout dolů nedokázal. Přitiskl obličej na studený kámen a ruce omotal kolem dvou sloupků zábradlí. Někdo nebo něco vydávalo příšerný dávivý zvuk.

„Simone,“ ozval se hlas za ním.

V tu chvíli si uvědomil, že ten strašlivý zvuk vychází z jeho hrdla.

Rychle vyskočil a zaútočil na královnu Rielle.

„To jsi udělala ty,“ křičel. „Všechny jsi nás uvrhla v nemilost! Jsi zrůda! Jsi ztělesněním zla!“

Pokusil se říct víc: nejenže zradila každého v království Celdaria, ale i na celém světě. Měla být Sluneční královnou, jejich spásou a ochránkyní. A nakonec se z ní stala Krvavá královna. Zhoubu králů. Paní smrti.

Simonův hlas však utichl pod přívalem slz. Vítr bičující horská úbočí se mu zařezával až do morku kostí. Pohazoval si s jeho malým tělem, až téměř nemohl dýchat.

Paže si pevně ovinul kolem těla a zavřel oči, zatímco se svět nakláněl. Neustále měl před očima obraz otce, jak běží na terasu a vrhá se přes zábradlí.

„Otče,“ zašeptal, „vrať se, prosím.“

Královna se, dítě stále držíc v náruči, nesměle usadila na pohovku naproti němu. Její nohy byly bosé a zakrvácené, noční košile promočená potem.

„Máš pravdu,“ řekla Rielle. „Udělala jsem to já.“

Simon byl rád, že se královna nezačala omlouvat; nic, co by řekla, by věci nezlepšilo.

„Myslím si,“ pokračovala pomalu Rielle, „že ji zabije.“

Simon popotáhl a otřel si pusou. Zuby mu drkotaly; nemohl zastavit pláč. „Co tím myslíš?“

Rielle se otočila a pohlédla na něj, rty vysušené a popraskané. Simon si vzpomněl, že kdysi považoval královnu za krásnou.

„Moji dceru.“ Její hlas zněl prázdně. „Myslím, že ji Co-rien zabije. Nebo se o to alespoň pokusí.“

Simon na ni vyštěkl: „Měl by raději zabít tebe.“

Rielle propukla v hysterický smích, smála se stále víc a šokovaný Simon na ni jen vzteky zíral – dokud si děťátko nepřivinula k obličejí a nepřitiskla k jeho tváři tu svou. Dítě spokojeně zavrňelo a povzddechlo si.

„Takhle se má dítě chovat v náruči,“ šeptala Rielle. Vyšla ze sebe jemný, ale smutný zvuk. „Audric by ji miloval.“ Poté královna zkrivila obličej a vykřikla bolestí. Přitiskla si dítě k sobě, zkroutila se a snažila se popadnout dech.

Simonovi se pod nohama zachvěl kámen. Zdi králov-
nina pokoje se stáhly k sobě a od sebe, jako by dýchaly společně s královnou.

Riellina kůže žhnula, měnila se, a v jednu příšernou chvíli si Simon pomyslel, že jí dohlédne až do morku kostí

– až k samotnému světlu ukrývajícímu se v jejím nitru. Obklopovaly ji mihotající se zlaté záblesky, jako by byla bytostí tvořenou jiskrami a žhavými uhlíky.

Pak světlo pohaslo a Rielle opět vypadala mdle a pozemsky. Simonovi hrůzou ztuhla krev v žilách. „Co to bylo?“

„Už to nebude trvat dlouho.“ Rielle na něj upřela svůj zářivý pohled a Simon ucouvl. Kůže kolem jejích očí byla temně zbarvená a téměř průsvitná. „Už to déle nevydržím.“

„Chceš tím snad říct... že umíráš?“

„Tak dlouho jsem se z plných sil snažila,“ zamumlala Rielle. Poté znovu vykřikla a znehybněla. Z prstů jí vystřelily planoucí blesky. Prorazily si cestu nocí a opsaly oblouk nad městem zahaleným do tmy. Světlo, které po žhavých pruzích zůstalo, se třepotalo nad terasou.

Rielle k němu zvedla oči, obličej splavený potem. Světlo se jí vlnilo a mihotalo pod kůží. Simon od ní nedokázal odvrátit zrak; připadala mu jako ta nejrozkošnější a zároveň nejděsivější věc, kterou kdy spatřil.

„Cítíš... bolest?“ zeptal se Simon.

Rielle se zasmála a malinko si povzdechla. „Bolest cítím neustále.“

„To je dobře,“ odpověděl Simon, ale i přesto náhle pocítil bodnutí hanby. Královna byla zrudá, to sice ano, ale v tu chvíli byla bosou a vyčerpanou zrudou, která v náručí láskyplně držela dítě.

I královna, říkával jeho otec, kdykoliv se Simon zalykal hněvem, kdysi byla dítětem. To si pamatuj. Zapamatuj si ji.

Rielle najednou ztuhla.

„Proboha,“ zašeptala. „Už přichází.“

Simon, kterému výstražně zvonilo v uších, couvl. „Corien?“

Rielle se zapřela o zeď, aby se mohla zvednout, obličej zkřivený bolestí. „Nesmím mu dovolit, aby tě našel. Garver tě úspěšně skrýval, ale jestli Corien zjistí, že jsi tady, a pokud si uvědomí, co jsi zač...“

Simon si sáhl na záda, jako by tím snad mohl skrýt svá znamení. „Ty... ty o nás víš?“

Rielliným obličejem se mihl výraz, který Simon nedokázal rozluštit. „Jeden přítel mi to řekl. Jen pro jistotu... Tedy... Pro případ, že bych to potřebovala vědět.“

„Tomu nerozumím...“

„A já nemám čas ti to vysvětlovat. Schovej se společně s ní, nezůstávejte tu. Já odlákám jeho pozornost.“

Jakmile to Rielle dořekla, strčila mu dceru do náruče a spěchala zpět do svých komnat.

Simon na dítě zůstal zírat. Její tmavé, vážné oči upíraly pohled na jeho obličej, jako by byl tou nejzajímavější věcí na světě. I přesto, že ho bolela hlava a břicho se mu svíralo bolestí, se na ni pousmál.

„Nuže,“ řekl a pohládl ji po tváři. „Já jsem Simon.“

„Na, vezmi si tohle.“ Rielle se před ním znovu objevila a v ruce držela náhrdelník s placatým, zlatým přívěskem, na němž byl vyrytý letící okřídlený kůň. Byl osedlán ženou s dlouhými, rozevlátými tmavými vlasy, která nad hlavou vítězně držela meč. Na pozadí se rozkládal vějíř slunečních paprsků.

Byl to výjev, který v uplynulých dvou letech ovládl celou Celdarii. Stalo se to poté, co církve vydala prohlášení, že se Rielle stane prorokovanou Sluneční královnou.

Kdysi ji všichni tolik milovali.

Simon potichu sledoval, jak královna zastrčila náhrdelník do dětské příkrývky. „Lituješ toho, co jsi udělala?“

„Cítil by ses lépe, kdyby ano?“

Simon na to nedokázal odpovědět.

Královna políbila dcerku na čelo. „Nedostane tě,“ zašepkala. „Tebe ne, má nejdražší.“

Pak se otočila k Simonovi, a než stihl cokoliv namítnout, mu odhrnula pramen popelavě blondatých vlasů a políbila ho na čelo. Kůže ho v místě, kde se jej královniny rty dotkly, štípala; do očí se mu hrnuly slzy. Připadalo

mu, jako by stál na okraji prudce se svažujícího útesu. Jako by se mělo stát něco hrozného a on tomu nemohl zabránit.

„Jdi do Borsvallu,“ řekla mu Rielle. „Najdi krále Ilmaira a velitele Ingrida. Ukaž jim tenhle náhrdelník. Ukryjí vás.“

Dveře Riellina předpokoje se rozrazily.

„Rielle?“ zařval Corien.

Rielle položila Simonovi dlaň na tvář a podívala se mu zpřímá do očí. „Ať se stane cokoliv, nedovol mu, aby tě spatřil.“

Když se otočila a chystala se odejít, Simon ji popadl za ruku. Bez ní zůstane s dítětem sám a on si najednou ze všeho nejvíc přál, aby se mohl schoulit v Riellině náručí. Ať už byla, či nebyla zrůda, teď byla matkou, a to byla věc, po které teď Simon prahl ze všeho nejvíc.

„Neodcházej, prosím,“ zašeptal.

Ztěžka se na něj usmála. „Jsi silný, Simone. Víím, že to dokážeš.“

Poté spěchala zpátky dovnitř a uprostřed pokoje se setkala s Corienem.

„Kde to je?“ zazněl Corienův tlumený a zároveň nebezpečný hlas.

Simon se trochu nadzvedl a nakoukl dovnitř úzkou mezerou mezi závěsy. Srdce mu při pohledu na vůdce andělů poskočilo strachem – krásný muž s bledou pleť, ostře řezanými rysy, lesklými černými vlasy a plnými, nemilosrdnými rty.

„Ona,“ opravila ho Rielle. „Mám dceru.“

Corien na ni výhružně pohlédl. „A kde tedy *ona* je?“

„Poslala jsem ji daleko pryč. S někým natolik mocným, že ji v životě nenajdeš.“

Simonovi poskočilo srdce radostí. Přijde jim snad někdo na pomoc?

Corien se zlověstně zasmál. „Skutečně? Kdo by to tak měl být?“

„Můžeš se pokusit zjistit pravdu,“ odpověděla Rielle, „ale velmi rychle přijdeš na to, že v mé mysli už dávno nejsi vítán.“

Corien zavrčel a vrazil jí facku. Rielle zavravorala, ret celý od krve a její pohled se setkal se Simonovým. Královniny zlatě planoucí oči byly nelítostné, naplněné pocitem vítězství. Z jejího jinak unaveného obličejce vyzařovala síla, kterou nikdy předtím neviděl.

Poslala jsem ti daleko pryč. S někým tak mocným, že ti v životě nenajdeš.

Jsi silný, Simone. Víím, že to dokážeš.

Simon to zčistajasna pochopil: nikdo jim na pomoc nepřijde.

To *on* byl tím někým mocným.

A bylo jen na něm samotném, aby zachránil princeznu.

Bude muset použít své kouzlo – kouzlo marqueejů, lidí dvojí krve; přenášečí kouzlo, které zahubilo téměř všechny marqueejský lid – které je oba může poslat na míle daleko do bezpečí Borsvallu.

Rielle se otočila zpátky ke Corienovi.

„Neměl by ses tak rozčilovat,“ řekla mu. „Děláš chyby, když se zlobíš. Kdybys nebyl tak zaslepený vztekem, zůstal bys se mnou, popadl ji v momentě, kdy se narodila, a přímo před mýma očima bys jí podřízl krk.“

Corien se na ni chladně usmál. „To bys mě pak ale nejspíš zabila.“

Královna pokrčila rameny. „Možná tě tak jako tak zabiju teď.“

Simon se otočil, hrdlo sevřené strachem. Jak by to tak asi mohl dokázat? Vždyť je mu teprve osm. Několikrát už sice přečetl knihy o přenášení, ale ještě pořád nerozuměl všemu, co se v nich psalo. A podle toho, co ho o dávných časech naučil otec, se mnozí z marqueejů dříve, než je začali pronásledovat jak andělé, tak i lidé, začali o přenášení pokoušet až v dospělosti.

Vím, že to dokážeš, Simone, ozval se hlas. Byl to ženský hlas, nepatřil však královně. Povědomý, ale...

Otáčel se, pátral ve tmě, ale nikoho nenašel.

Musíš to udělat ty, řekl hlas. Simone, ty a to dítě jste jediní, kteří nás mohou zachránit. Pospěš si odtud pryč, než vás najde. Tvůj otec tě dobře ukryl, ale já už tě dál chránit nedokážu.

Z královniny ložnice se ozval tvrdý, masitý zvuk. V místnosti se třísnilo sklo. Královna vykřikla a Corien něco nenávistně zamumlal.

Zdi hradu zasténaly. Zeď, za kterou se Simon schovával, rachotila, jako by se probouzelo něco ukrytého hluboko pod zemí.

Z pokoje vyrazil proud horkého vzduchu a vyrazil sklo v oknech. Simon se sklonil nad holčičkou. S tlumeným, hněvivým pláčem se mu svíjela v náručí.

„Potichoučku, prosím,“ zašeptal Simon. Vzduch kolem něj vibroval; podlaha na terase se mu houpala pod nohama. Po zádech mu stékal pot. Z ložnice se linula jasná záře, která postupně nabývala na síle.

Zavřel oči, pokoušel se zapomenout na ten cizí ženský hlas a soustředit se. V paměti pátral po slovech ze zakázaných knih, které nyní ležely ukryté pod podlahou otcova obchodu:

Empírium je součástí každé živé bytosti a každá živá bytost pochází z empíria.

Jeho síla nespojuje jen maso s kostmi, kořeny se zemí, hvězdy s oblohou, ale i cestu s cestou, a město s městem.

Okamžik s okamžikem.

Simon věděl, že pouze marquejové mají tento mocný dar. Dar přenášet se. Schopnost během jediného okamžiku překonat ohromné vzdálenosti a cestovat časem stejně tak snadno, jako lidé putující po cestách.

Simon si často představoval, jaké by bylo přenést se zpět do dob, než postavili Bránu – než začaly války; do

dávných časů, kdy se andělé ještě procházeli po zemi a draci zatemňovali oblohu.

On ale nemohl přemýšlet o čase, alespoň ne teď. Čas byl nebezpečná, nejistá věc. Musí myslet jen na vzdálenost: z Celdarie do Borsvallu.

„Ne, Rielle!“ křičel Corien. „Ne! Nedělej to!“

Simon nakoukl zpět do pokoje. Královna Rielle klečela na kolenou, hlavu zakloněnou. Měla co dělat, aby se udržela rovně pod náporem oslnivé záře, jež se kolem ní shromažďovala. Corien do světla, které ho páliło do pěstí, bušil, ale nedokázal se jí dotknout. Sápál se po ní, křičel, proklínal ji, naléhal na ni.

Všechn ten jeho křik byl ale k ničemu. Riellino tělo se rozpínalo v dlouhých proudech světla, kůže se jí po kouscích odlupovala a poletovala ve větru jako kousky popela.

Simon se otočil a pošeptal princezně: „Neboj se, nevzdám to. Ochráním tě.“

Zavřel oči, kousl se do rtu a ignoroval jak Corienovy zoufalé výkřiky, tak i královnino oslnující světlo. Zaměřil svoji mysl na severovýchod, směrem k Borsvallu. Vedl svůj dech do každého místa v těle, do každé šlachy, do každé kosti přesně tak, jak to bylo popsáno v knihách.

Teď.

Rychle otevřel oči.

Ve vzduchu před ním se vznášela slabá, mlhavá, vzájemně protkaná vlákna světla.

Srdce mu bilo jako o závod. Jednou rukou si k sobě tiskl princeznu a druhou natáhl před sebe. Naslouchal své krvi, která znala cestu stejně dobře jako to, jak udělat krok, jak polknout a jak dýchat. Dnes v noci pocítil, jak se správně propojila vlákna *tady* a *tam*. Někde před ním utvořila cestu skrytou jeho očím, avšak důvěrně známou, a to bezpochyby díky moci, která mu kolovala v žilách. Kéž by dokázal najít to správné vlákno, odpárat jej a položit před sebe jako vinoucí se koberec.

Tamhle.

Jedno z vláken, zářící víc než ostatní, mu tančilo u konečků prstů.

Simon se po něm neopovážil natáhnout. Kdyby se pohnul moc pomalu, nebo naopak příliš rychle, pokud by se jeho mysl někam zatoulala, vlákno by mu mohlo uniknout.

Za sebou uslyšel, jak královna zuřivě křičí na Coriena: „Už ti nepatřím!“

Nebyl čas váhat. Simon uchopil nejzářivější vlákno a opatrně si ho omotával kolem prstů jako pramen zářivých vlasů.

Chvíli počkej, radily mu jeho knihy, než se se svým vláknem seznámíš. Čím víc ho poznáš, tím spíš tě done-se tam, kam chceš.

Jak tak Simon zíral na vlákno, které se mu vznášelo v ruce, ostatní vlákna se rozzářila a přesunula blíž, přitahována silou jeho soustředění. I přesto, že ho páčila do jemné kůže dlaní, sevřel vlákna v ruce a snažil se je v chladném nočním vzduchu usměrnit. Po chvíli je ovládl a vytvořil z nich oscilující prstenec, kolem nějž se rozpínala chodba vedoucí do temnoty.

První, nejzářivější vlákno se připlížilo k Simonově hrudi, zavěsilo se tam jako dýmka a jemně ho táhlo dopředu.

Simon se sice cítil hloupě, ale přesto vlákno uvnitř své mysli pozdravil. *Zdravím.*

Síla, jakou se ho dotýkalo, lehce polevila.

V pohyblivé chodbě, která pomalu nabývala tvar, Simon uviděl slabé obrysy: klikatá cesta dlážděná černými kameny, vysoká úzká brána, špičky hor pokryté sněhem. Vojáci ukazující si na něj v němém úžasu a křičící drsnou borsvallštinou.

Každý sval v Simonově mladém těle rázem ztuhl. Svět s každým jeho nádechem tmavl. Ale přes to přese všechno propukl v smích. Nedokázal si představit, že by mohl být šťastnější. Tato dovednost nebyla snadná, ale byla správná. A byla *jeho*.

Pak za sebou uslyšel královnu Rielle vykřiknout něco, čemu nerozuměl. Hlas se jí zlomil.

Corienův šílený řev byl ochraptělý úzkostí.

Simon, jehož strach obklopoval ze všech stran jako nějaký dotěrný hmyz, ztěžka polkl.

Najednou zničehonic všechny zvuky – pláč dítěte, šum vláken – něco pohltilo. Svět utichl.

Simon se otočil ve chvíli, kdy z královniny ložnice do temné noci vyrazil pruh světla, který obarvil nebe na bílo, jako by se v tu chvíli rozednívalo. Simon si zakryl obličej a sklonil se k dítěti ve své náruči. Ruka, pomocí které je přenášel, se mu třásla. O chvíli později protnulo ticho příšerné zadunění, které otráslu horami a Simona téměř srazilo k zemi.

Hrad se pod ním náhle naklonil. Vzduch byl najednou cítit ohněm. Jedna z hor, která obklopovala hlavní město, se zhroutila a následovaly ji i další.

Drž ji pevně, zopakoval nahlas a jasně vysoký ženský hlas v jeho hlavě. *Nikdy ji neopouštěj.*

Vlákna se proplétala se Simonovými myšlenkami. Mezi místem, kde se nohama dotýkal země, a místem, kde ho na hrudi táhlo vlákno, cítil pnutí.

Jdi, Simone! zakřičel ženský hlas. *Teď!*

Ve chvíli, kdy se mu pod chodidly začal vzdouvat žár, Simon vykročil ke světelnému prstenci mířícímu na východ.

Poslední, co si Simon pamatoval, bylo následující:

Zářící ohnivá stěna, která se na něj valila ze všech stran, praštěla jako tisíce bouří. Když vstoupil do tunelu z vláken, vzduch se kolem něj hýbal, jako by mu po kůži stékala studená voda. Princezna mu křičela v náruči.

Borsvallské hory mu mizely před očima.

Vlákno, které se mu upínalo u srdce, se měnilo. Kroutilo se.

Ztmavlo.

Přetrhlo se a ozvala se rána, jako když zahřmí.

Narážela do něj jakási síla a táhla jeho tělo vpřed.
I přesto, že se snažil děťátko pevně držet, cosi mu jej
vyrvalo z náručí.
Cár látky v rukou.
A pak už nic.

I

RIELLE

„Velitel lord Dardenne za mnou přišel uprostřed noci se svou dcerou v náručí. Byla celá od krve. Pověděl mi, že je to krev její matky. Byli cítit kouřem; šaty měli spálené. Téměř nemohl mluvit. Ještě nikdy jsem ho neviděl tak vyděšeného. Strčil mi Rielle do náruče a řekl: „Pomoz nám. Pomoz jí. Nedovol jim, aby mi ji vzali.“

— Svědectví nejvyššího magistra Taliesina Belounnona o spoluúčasti lady Rielle Dardenneové na masakru při Honu za požehnáním
29. dubna, rok 998 Druhého věku

O DVA ROKY DŘÍVE

Rielle Dardenneová vrazila do Talovy pracovny a na stůl upustila vrabčákův vzkaz.

„Princezna Runa je mrtvá,“ prohlásila.

Ne že by z toho byla *radostí bez sebe*, ale její vlastní království, Celdarie, a jejich severovýchodní soused Borsvall žili po několik desetiletí v takovém napětí, že se málokdo pozastavil nad tím, když se například celdarianská obchodní loď potopila na pobřeží Borsvallu nebo když se mezi sebou kousek od hranic pobily hlídky.

Ale vražda borsvallské princezny? Tak to byla panečku novinka. A Rielle chtěla rozebrat každíčký její detail.

Tal si povzdechl, odložil pero a prsty umazanými od inkoustu si pročísl rozčuchané blondaté vlasy. Nablýskaný zlatý plamen připíchnutý na jeho klopě se třpytil ve slunečním světle.

„Možná,“ odvětil Tal a pohlédl na Rielle, aniž by se tím snažil naznačit nesouhlas či pobavení, „bys o princeznině smrti neměla mluvit s takovým nadšením.“

Sesunula se do židle naproti němu. „Nemám z toho radost nebo tak něco. Jen mě to zaujalo.“ Rielle si k sobě přisunula lístek se zprávou a znovu si jej přečetla. „Domníváš se, že šlo o úkladnou vraždu? Audric si to myslí.“

„Rielle, slib mi, že dnes neprovedeš žádnou hloupost.“

Sladce se na něj usmála. „Provedla jsem snad někdy nějakou hloupost?“

Povytáhl obočí. „Stráže jsou v nejvyšší pohotovosti. Chci, abys zůstala tady, v bezpečí chrámu, pro případ, že se něco začne dít.“ Vzal si od ní vzkaz a přečetl si jeho obsah. „A jak jsi k němu vlastně přišla? Ne, počkej. Už vím. Dal ti ho Audric.“

Rielle ztuhla. „Audric mě průběžně informuje. Je to dobrý přítel. Na tom přece není nic špatného, nebo snad ano?“

Tal neodpověděl, ale ani nemusel.

„Pokud mi chceš něco říct,“ vyštěkla na něj a tváře jí začínaly rudnout, „tak to prostě řekni. Pokud ne, tak se pojďme věnovat další lekci.“

Tal ji ještě chvíli pozoroval, pak se zvedl a natáhl se pro čtyři obrovské knihy ležící na polici za ním.

„Tady,“ řekl a ignoroval vzpurný výraz v jejím obličejí. „Označil jsem několik pasáží, které by sis měla přečíst. Dnešek zasvětime tichému studiu. A později tě vyzkouším, tak ať tě ani nenapadne knihy jen tak prolistovat.“

Rielle si přimhouřenýma očima změřila knihu na vrchu hromádky.

„*Stručná historie Druhého věku, Díl I: Následky andělských válek.*“ Zašklebila se. „Nevypadá moc stručně.“

„To záleží na úhlu pohledu,“ řekl Tal a obrátil pozornost zpět k listinám na svém stole.

V Talově pracovně Rielle nejraději sedávala u okna, ze kterého bylo vidět na hlavní nádvoří chrámu. Přetékal zlatě lemovanými šarlatovými polštáři; kdykoliv se tam usadila, aby se mohla vyhřívat na slunci, málem zapomněla na ten obrovský svět, který obklopoval chrám i její město – svět, který nikdy nespátří.

Usadila se k oknu, zula si boty, vykasala si nabírané sukně zdobené krajkou a položila bosá chodidla na parapet. Jarní paprsky ji šimraly na nohou a chvíli nato se její myšlenky zatoulaly k Audricovi, který v zářivých dnech zalitých sluncem, jako byl ten dnešní, jen kvetl. Myslela na jeho zdánlivě sálající, praskající kůži, jež žadonila o to, aby se jí někdo dotkl.

Tal si odkašlal a vytrhl ji tím z myšlenek.

Tal ji měl přečtenou.

Rázně otevřela *Stručnou historii*, podívala se na jeden vybledlý text vyvedený drobným písmem a představila si, jak knihu vyhazuje z okna ven na nádvoří, na kterém už se shromažďovaly zástupy lidí k ranní modlitbě – bezpochyby se přišli pomodlit, aby jezdcí, na které si dnes vsadili, vyhráli. Všechny chrámy v hlavním městě byly plné podobných dychtivých duší, ne jen Hranice – Talův chrám, kde lidé uctívali Svatou Marzanu ohněstrůjce – ale také Sídlo světla, a stejně tak Sídlo noci, Lázně, Nebeská bář, Kovárna a Rádlo. V každém ze sedmi chrámů lidé šeptali své modlitby ke všem sedmi svatým a jejich elementům.

Pouhé plýtvání modlitbami, pomyslela si Rielle se špetkou pobavení. Ostatní účastníci klání budou v porovnání se mnou vypadat jako děti jedoucí na ponících.

Prolistovala pár stránek a kousala se do rtu tak dlouho, dokud se neuklidnila natolik, aby byla schopná promluvit.

„Zaslechla jsem, že mnoho členů borsvallského soudu z Runiny smrti viní Celdarii. Ale to bychom přece neudělali, že ne?“

Talovo pero škrábalo po papíře. „Jistě, že ne.“

„Ale na tom, zda je to pravda, či ne, vlastně nezáleží. Pokud krále Hallvarda jeho rádci přesvědčí o tom, že jsme jeho dceru zabili, tak nám stejně nakonec vyhlásí válku.“

Tal rozmrzele odložil pero. „Já toho tady dnes asi moc neudělám, že?“

Rielle se jen tak tak ovládla, aby se neušklíbla. *Kdybys jen tušil, jakou máš pravdu, nejdražší Tale.*

„Promiň, že se ptám na věci, jež se týkají politiky naší země,“ pronesla chladně. „Spadá to snad do kategorie věcí, které nesmíme probírat, abych neutrpěla psychickou újmu?“

Talovi zacukal koutek. „Je pravda, že nám Borsvall může vyhlásit válku.“

„Nezdá se, že by ti to dělalo starosti.“

„Přijde mi to nepravděpodobné. Jsme s Borsvallem na pokraji války už několik desítek let, a přece k ní nikdy nedošlo. A nikdy se tak *nestane*. Borsvallané možná jsou váleční štváči, ale král Hallvard na tom jednak není zdravotně nejlépe, a navíc není hloupý. Zničili bychom jeho vojsko. Nemůže si dovolit s někým válčit, a už vůbec ne s Celdarií.“

„Audric říkal...“ Rielle zaváhala. Hrdlo se jí zničehonic stáhlo úzkostí. „Podle Audrica je smrt princezny Runy a povstání otroků v Kirvayi znamením toho, že nastal čas. Že královny přicházejí.“

Pokoj se zahalil do ticha.

„To proroctví Audrica vždycky fascinovalo,“ řekl Tal ošidně klidným hlasem. „Už léta pátrá po znameních týkajících se příchodu královen.“

„Tentokrát se o tom zdá být přesvědčený.“

„Povstání otroků a smrt princezny nejsou dostatečným –“

„Ale já jsem slyšela nejvyššího magistra Duvala mluvit o bouřích nad oceánem v Meridianu,“ pokračovala vytrvale dál a pečlivě při tom sledovala výraz v jeho tváři. „A dokonce i ve vzdálených zemích, jako jsou Ventera a Astavar.“

Tal zamrkal. *Aha*, pomyslela si Rielle. *To jsi nevěděl, co?*

„Čas od času se mohou objevit i mimo bouřková období,“ řekl Tal. „Empírium funguje tajemným způsobem.“

Rielle si prsty pohrávala se suknicemi a uklidňovala se myšlenkou, že už brzy bude ve svých jezdeckých kalhotách a botách uhánět s větrem o závod.

Bude stát na startovní čáře.

„Ve zprávě, kterou jsem četla,“ pokračovala, „stálo, že prašná bouře na jihu Meridianu na několik dní uzavřela celý morsijský přístav.“

„Audric ti musí přestat ukazovat každou zprávu, která mu přistane na stole.“

„Audric mi nic neukázal. Tuhle zprávu jsem našla sama.“

Tal pozdvihl obočí.

„Chceš tím snad říct, že ses za Audricovy nepřítomnosti vplížila do pracovny a procházela jeho listiny?“

Rielle zrudla. „Hledala jsem knihu, kterou jsem si tam předtím zapomněla.“

„To určitě. Co by tomu řekl Audric, kdyby se dozvěděl, že jsi tam byla bez jeho svolení?“

„Nevadilo by mu to. Můžu si tam chodit, jak se mi zlíbí.“

Tal zavřel oči. „Lady Rielle, nemůžete neustále navštěvovat soukromé pokoje korunního prince, jako by se nechumelilo. Už nejste děti. A nejste ani jeho snoubenka.“

Rielle na okamžik přestala dýchat. „Jsem si toho moc dobře vědoma, můj pane.“

Tal mávl rukou a vstal ze židle. Řeč o proroctví a královkách byla rázem ta tam.

„Město je dnes plné lidí a nelze proto předvídat, co se stane,“ pronesl a přešel na druhou stranu místnosti, aby

si nalil další šálek čaje. „Celý svět mluví o smrti princezny Runy.

V takové atmosféře se empírium může chovat stejně nepředvídatelně. Možná bychom se měli začít modlit, abychom zklidnili naše mysli. Když svět ovládne chaos, ohnivý plamen poslouží jako kotva, která nás v míru spojí s empíriem a Bohem.“

Rielle se na něj zahleděla. „Tale, nemluv tím svým učitelským hlasem. Zníš pak jako stařec.“

Povzdechl a usrkl si čaje. „Jsem starý. A kvůli tobě navíc i protivný.“

„Dvaatřicet let není žádný věk. Obzvlášť vzhledem k tomu, že jsi nejvyšším magistrem Hranice.“ Na chvíli se odmlčela. Teď musí být opatrná. „Vůbec by mě nepřekvapilo, kdyby tě zvolili příštím archónem. Kdybych po mém boku měla někoho tak talentovaného, jako jsi ty, tak bych mohla sledovat Hon z bezpečí tvé lóže – “

„Nesnaž se mi lichotit, lady Rielle.“ V očích mu zajiskřilo. Tohle byl Tal, kterého měla ráda – žádný zbožný učitel, ale divoký buřič. „Tam venku teď pro tebe není bezpečno. Nemluv o tom, že nikdo, kdo bude v tvé bezprostřední blízkosti, nebude v bezpečí, pokud tě něco vyprovokuje a ty se přestaneš ovládat.“

Rielle s prásknutím zavřela Stručnou historii a vstala ze svého místa u okna. „Krucinál, Tale.“

„V chrámu ne, prosím,“ napomenul ji Tal přes okraj svého šálku.

„Už nejsem dítě. Opravdu si myslíš, že to nevím?“

Její hlas nabral výsměšný tón. „*Rielle, pomodleme se, ať zklidníš svou mysl. Rielle, zapějme si píseň o svaté Katell Velkolepé, abys osvobodila svou mysl. Ne, Rielle, nemůžeš jít na maškarní ples. Mohla by ses přestat ovládat. Nebo by ses tam, bože chraň, mohla bavit. Kdyby si otec prosadil svou, zamkl by mě doma a já bych strávila zbytek svého života s nosem zabořeným v knihách, nebo*

se modlila na kolenou a bičovala se pokaždé, když by se mi hlavou mihla byť jediná zbloudilá myšlenka. Je tohle způsob života, který bys pro mě chtěl?“

Tal ji bez hnutí sledoval. „Pokud by to znamenalo, že budeš v bezpečí nejen ty, ale stejně tak i ostatní? Ano, chtěl.“

„Držená pod zámkem jako nějaký zločinec.“ Začal v ní narůstat povědomý pocit znechucení; ze všech sil ho potlačila. Zrovna dnes si nemůže dovolit ztratit nad sebou kontrolu.

„Věděl jsi,“ řekla s předstíranou radostí, „že když je bouřka, tak mě otec odvede do místnosti pro služebnictvo a dá mi vypít sladotřez? Usnu po něm a on pak zamkne a nechá mě tam.“

Tal se odmlčel a pak odpověděl: „Ano.“

„Kdysi jsem se s ním prala. Přitlačil mě k zemi, dal mi facku, pak mi zacpal nos, dokud jsem se nezačala dusit a nemusela otevřít pusu. Pak mi strčil lahvičku do pusy a donutil mě to spolknout. Vyplivovala jsem to, ale donutil mě to vypít a u toho mi šeptal, co všechno špatného jsem kdy udělala. A mezitímco jsem na něj ječela, jak moc ho nenávidím, jsem usnula. A pokaždé když jsem se probudila, už bylo po bouřce.

Dlouho bylo ticho. „Ano,“ odpověděl Tal jemně, „já vím.“

„Myslí si, že mě bouřky provokují. Říká, že mě *ponoukají*.“

Tal si odkašlal. „To byla má chyba.“

„Já vím.“

„Ale ten lektvar navrhl on.“

Zpražila ho pohledem. „A zkoušel jsi mu to vymluvit?“

Neodpověděl. Trpělivost, která se mu zračila v obličejí, ji rozzuřila.

„Už se s ním ani neperu,“ řekla. „Jakmile zaslechnu burácení hromu, jdu dolů, aniž by mě o to musel žádat. Jeden by se nade mnou ustrnul.“

„Rielle...“ povzdechl si Tal a zakroutil hlavou. „Všechno, co jsem ti mohl říct, už jsem řekl.“

Přistoupila k němu. Dovolila pocitu osamělosti, který před ním – stejně tak jako před kýmkoliv jiným – obvykle skrývala, aby změkčil její výraz v obličeji. *No tak, hodný magistře Belounnone, polituj svou roztomilou Rielle.* Byl to on, kdo jako první uhnul pohledem. Něco, co připomínalo lítost, mu přelétlo přes obličej a donutilo zatnout zuby.

Výborně.

„Nechal by mě prospat celý život, pokud by to bylo v jeho silách,“ řekla.

„On tě miluje, Rielle. Bojí se o tebe.“

V konečcích prstů ucítla žár, který narůstal společně s jejím hněvem. V záchvatu umíněnosti a zuřivosti tomu dala volný průchod. Byla si vědoma toho, že by neměla a že bude kvůli tomuhle výbuchu těžké vyplížit se ven, ale najednou jí to bylo jedno.

On tě miluje, Rielle.

Otec, který miluje svou dceru, by z ní nedělal svého vězně.

Natáhla se pro jednu ze svící na Talově stole a s temným pocitem zadostiučinění sledovala, jak knot zapraskal a vzplál divokým plamenem. Upřeně ho sledovala a představovala si, že je její vztek jako rozvodněná řeka, která se nevzrušeně vylévá, zaplavuje břehy a sytí tak plamen v jejích rukou.

Plamen se zvětšoval – byl velký jako pero, dýka, meč. Ostatní svíce ji následovaly, až vypadaly jako les ohnivých čepelí.

Tal vstal od stolu a z podstavce v rohu místnosti sebral pěkný naleštěný štít. Každý elementál, který kdy žil – vlnobij, větropěv, stínovrh i ohněstrůjce, kterým byl Tal – musel použít origon, vlastnoručně vyrobený předmět, k tomu, aby mohl využít jejich moc. Jejich jedinečnou sílu a jednotlivý živel, který mohli ovládat.

Nikoliv však Rielle.

Žádný origon nepotřebovala, a oheň nebyl jediný živel, který plnil její rozkazy.

Poslouchaly ji všechny živly.

Tal se postavil za ni. Jednou rukou držel štít a druhou jemně položil na tu její. Když byla ještě dítě a myslela si, že Tala miluje, tak byly jeho doteky vzrušující.

Teď však vážně uvažovala o tom, že mu jednu vrazí.

„Ve jménu svaté Marzany Oslnivé,“ mumlal Tal, „věnujme tuto modlitbu plamenům. Empírium, vyslyš naše prosby a dodej nám sílu. Prudký ohni, plaň bez běsnění, nebo se vzdej. Plápolej vyrovnaně a upřímně. Zahoř čistým a jasným plamenem.“

Rielle se při těch drsných slovech kousla do rtu. Tolik nesnášela modlitby. S každým povědomým slovem měla pocit, jako by do mříže klece, kterou pro ni otec s Talem vyrobili, přibývala další tyč.

Místnost se začala otrásat – kalamář na Talově stole, skleněná výplň v otevřeném okně, Talův zpola vypitý šálek čaje.

„Rielle?“ Tal se pohnul a posunul svůj štít. Cítila, jak v Talově těle, chystajícím se uhasit oheň svou vlastní mocí, narůstá napětí. I když se snažila sebevíc, starostlivý tón v jeho hlase v ní náhle vyvolal výčitky svědomí. Věděla, že to myslí dobře. Z celého srdce si přál, aby byla šťastná.

Na rozdíl od jejího otce.

Rielle sklonila hlavu a spolkla svůj hněv. Po tom, co se chystá udělat, se k ní Tal koneckonců možná navždy otočí zády. Měla by mu dopřát tohle malé vítězství.

„Plaň bez běsnění, nebo se vzdej,“ zopakovala po něm a zavřela oči. Představila si, jak v sobě potlačuje všechny své pocity, každý zvuk, každou myšlenku, až dokud se v její mysli nerozprostřela naprostá tma – kromě malého světýlka, kterým byl plamen v jejích dlaních.

Pak tmě dovolila, aby pohltila i její plamínek a zůstala v chladné a nehybné prázdnotě své mysli sama.

Pokoj se ponořil do ticha.

Tal spustil ruku dolů.

Rielle poslouchala, jak vrací štít zpět na podstavec. Modlitba jí vyčistila mysl a poté, co ji opustila zlost, necítila... nic. Prázdňé srdce, prázdňá hlava.

Když otevřela oči, byly suché a unavené. Zatrpkle přemýšlela o tom, jaký by byl život bez neustávajícího proudu modliteb běžících její hlavou, varujících ji před vlastními pocity.

Chrámové zvony jedenáctkrát odbily; Riellino srdce poskočilo úlevou. Každou chvíli by měla zaslechnout Ludiwinin signál.

Otočila se k oknu. Už žádná modlitba, žádná čtení. Každý sval v jejím těle se chvěl pod přívalem energie. Chtěla konečně sedět v sedle.

„To raději zemřu, než abych byla navěky otcovým vězněm,“ řekla nakonec až příliš dramaticky, ale bylo jí to jedno.

„Raději bys zemřela, stejně jako tvoje matka?“

Rielle ztuhla. Když se na Tala otočila, tak neuhnul pohledem. Takovou krutost nečekala – od svého otce ano, ale nikdy ne od Tala.

Vzpomínky na plameny z dávných časů se jí prohnaly před očima. Svůj hlas udržela klidný.

„Dal ti můj otec instrukce, abys s tím na mě vyrukoval, pokud se vymknu kontrole?“ zeptala se. „Kvůli Honu a tak.“

„Ano,“ odpověděl Tal nebojácně.

„No, s potěšením ti oznamuji, že jsem zabila jen jediného člověka. Nemusíš si dělat starosti.“

Po chvíli se Tal otočil, aby narovnal knihy na svém stole. „Je to v zájmu jak tvého bezpečí, tak i ostatních. Kdyby se král dozvěděl, že celé ty roky skrýváme pravdu o tvé moci... vřdyť víš, co by se mohlo stát. Především tvému otci. Činí tak proto, že tě miluje víc, než si dovedeš představit.“

Rielle se prudce zasmála. „To není pádný důvod k tomu, aby se mnou zacházel takhle. Nikdy mu to neodpustím. A jednoho dne přestanu odpouštět i tobě.“

„Já vím,“ řekl Tal se smutkem v hlase, až jí ho málem začalo být líto.

Málem.

Pak se ale zezdola ozvala třeskutá rána a něco, co bez sebemenších pochyb bylo předem smluveným signálem.

Ludivine.

Tal se na Rielle podíval tím svým pohledem – tím, kterým na ni pohlížel, když v sedmi letech vyplavila jezírko v Lázních; když se v patnácti letech poprvé vplížila do Odovy taverny. Pohledem, který říkal: *Co jsem komu udělal, že se musím potýkat s něčím takovým?*

Rielle se tvářila jako neviňátko.

„Zůstaň tady,“ nařídil jí. „Myslím to vážně, Rielle. Rozumím tvému rozhořčení – opravdu ano – ale tohle je něco víc než to, že by ti někdo křivdil, protože se nudíš.“

Rielle se vrátila na své místo u okna a doufala, že v obličeji vypadala dostatečně ustrašeně.

„Miluju tě, Tale,“ řekla a pronesla to tak upřímně, až se za to malinko nenáviděla.

„Já vím,“ odpověděl. Poté si přes sebe přehodil svůj magisterský talár a vyklouzl ze dveří.

„Magistře, to je lady Ludivine,“ ozval se ze vstupní haly vyplašený hlas – jeden z jeho mladých akolytů. „Jakmile dorazila do kaple, můj pane, zbledla a omdlela. Nevím, co se stalo!“

„Přivolej mého léčitele,“ nařídil mu Tal, „a informuj o tom královnu. Bude ve své lóži u startovní čáry. Řekni jí, že její neteř onemocněla a že se k ní dnes nepřipojí.“

Jakmile odešli, Rielle se usmála a rychle si nazula boty. Zůstat tady?

Ani náhodou.

Proběhla obývacím pokojem před Talovou pracovnou a namířila si to do chrámových chodeb obložených červeně žilkovaným mramorem a vystlaných plyšovými koberci, jejichž okraje zdobily výšivky zobrazující mihotající se

plameny. U vstupu do chrámu, kde se parkety leskly jako zlaté pláty, bylo poměrně rušno, neboť tudy věřící, akolyté a služební spěchali směrem ke klenutým dveřím kaple.

„Jde o lady Ludivine,“ zašeptal mladý akolyt svému společníku, když kolem nich Rielle prošla. „Prý ochořela.“

Rielle se ušklíbila nad představou, jak všichni pobíhají kolem líbezné chudinky Ludivine, která bídne leží v bezvědomí na zemi chrámu. Ludivine si tu pozornost užije – a také vědomí toho, že celé hlavní město ovládá jako loutku.

I přesto bude Rielle jejím obrovským dlužníkem.

Udělá pro ni cokoliv – ať to stojí, co to stojí.

Ludivinin kuň, kterého držel mladý stájník na pokraji nervového zhroucení, stál venku před chrámem hned vedle jejího. Poté, co rozpoznal Rielle, vydechl úlevou.

„Prosím o prominutí, lady Rielle, ale je lady Ludivine v pořádku?“ zeptal se.

„Nemám nejmenší tušení,“ odpověděla Rielle a vyhoupla se do sedla. Pak práskla otěžemi a klisna, jejíž podkovy klapaly o dlažební kostky, vystřelila po hlavní ulici vedoucí z Hranice do srdce města. Kolem nich se míhaly řady rozpadajících se domů a chrámových budov – šedé kamenné zdi pokryté rytinami vyobrazujícími vznik hlavního města, zaoblené střechy z leštěné mědi, do nebe se tyčící sloupy porostlé kvetoucím břečťanem, bílé fontány s podobiznami modlících se Sedmi svatých. Na Hon do Âme de la Terre se ze všech koutů světa přijelo podívat tolik návštěvníků, že se chladný jarní vzduch stlačoval a houstl. Město vonělo potem, kořením, rozpálenými koni a mincemi.

Když Rielle pádila ulicí, dav se znepokojeně rozbíhal do stran a sprostě na ni křičel – jen do té doby, než jim došlo, s kým mají tu čest. Celá napjatá a nervózní vedla svoji klisnu klikatícími se uličkami a zamířila k hlavním branám města.

Dnes nepodlehne svojí moci.

Zúčastní se Honu za požehnáním, kterého se mohl zúčastnit kterýkoliv z občanů, a dokáže otci, že se umí kontrolovat i ve chvíli, kdy jí půjde o život a kdy na ni bude upírat zrak celé město.

Dokáže otci i Talovi, že si zaslouží žít normálním životem.

2

ELIANA

„Eliana tvrdí, že v den, kdy Impérium převzalo vládu nad naším městem, se nedalo dýchat bez toho, aniž by se člověk dusil pachutí krve. Říká, že bych měl být rád, že jsem v té době byl ještě malý, ale já si přeji, abych si to pamatoval. Možná bych pak byl silnější. Byl bych bojovníkem. Stejně jako ona.“

— Deník Remyho Ferracory, obyvatele města Orline
3. února, roku 1018 Třetího věku

O 1020 LET POZDĚJI

Eliana byla právě na lovu, když zaslechla první výkřik. Ve městě Orline nebyl křik ničím neobvyklým. Zejména v Pustině, kde se podél přístavních doků jako temná pláň utrpení táhly chudinské chatrče.

Tenhle byl ale hlasitý a pronikavý – výkřik mladého děvčete – a pak utichl tak náhle, až si Eliana nebyla jistá, jestli se jí to jen nezdálo.

„Slyšels to?“ zašeptala směrem k Harkanovi, který vedle ní stál opřený o zeď.

Harkan ztuhl. „Slyšel co?“

„Ten výkřik. Byl to dívčí hlas.“

„Neslyšel jsem žádný výkřik.“

Eliana se zahleděla do nedalekého zatemněného okna, upravila si novou sametovou škrabošku a obdivovala štíhlé křivky svého těla. „No, všichni víme, že tvůj sluch stojí za starou belu.“

„Já slyším dobře,“ zamumlal Harkan.

„Tak dobře jako já neslyšíš.“

„Nemůžeme být všichni tak úžasní jako Ďas Orlinu.“

Eliana si povzdechla. „To je smutné, leč pravdivé.“

„Troufám si tvrdit, že křik bych slyšel i já se svýma podělanýma ušima. Možná se ti to jen zdálo.“

Ale Eliana si myslela něco jiného.

Ve městě Orlinu se poslední dobou ztrácely dívky a ženy – nebyly převezeny do Imperátorova pracovního tábora, ani odvedeny do paláce lorda z Orlinu, aby se zaučily v dívčím kruhu. Takové činy za sebou totiž zanechávaly pomluvy a stopy.

Dívky, které nedávno zmizely, byly bezpochyby uneseny. V jednu chvíli tu byly, a zničehonic se vypařily.

Zpočátku si Eliana nedělala starosti. Nikdo z jejího sousedství nezmizel a vůbec ji nenapadlo, že by Impérium začalo unášet vlastní oddané občany. Její rodina byla v bezpečí, a tím pádem se jí tento problém netýkal.

Avšak čím víc dívek mizelo a čím víc příběhů o zmizelých slyšela, tím těžší pro ni bylo celou situaci přehlížet. Tolik sester a matek zmizelo – uneseny, zatímco jejich nejbližší spali. Nebyl to nikdo ze zločinců, ani z řad rebelů Rudé koruny.

A pak tu byly ty zvěsti o díře v nebi na druhé straně světa, které vůbec nedávaly smysl. Možná v Celdarii. Možná na Sunderlandských ostrovech. Každá fáma vyprávěla o něčem jiném. Někteří lidé se domnívali, že mezi nimi byla spojitost – díra v nebi, ztracené dívky.

Eliana tomu ale nevěřila. Díra v nebi? Spíš vyšilovali strachy. Lidé podléhali hysterii.

Najednou to zaslechla znovu: druhý výkřik. Mnohem blíž.

Elianu zaplavil nepříjemný pocit a začalo ji mrazit v zádech.

Svět se naklonil, znehybněl, a pak znovu nabyl rovnováhy. Sladká vůně bílých květů svlačce nad jejich hlavami se vmžiku proměnila v puch.

Harkan stojící vedle ní se ošil. „Jsi v pořádku?“

„Ty to necítíš?“

„Co bych měl cítit? Co se s tebou dnes večer děje?“

„Cítím...“ Obraz v jejím periferním vidění se chvěl jako fata morgána. „Nevím, co cítím. Je to podobný pocit, jako když jsou někde poblíž adatroxové, ale horší.“

Při zmínce Imperátorových vojáků Harkan strnul. „Žádného adatroxe nevidím. Jsi si jistá?“

Třetí výkřik – tentokrát mnohem zoufalejší.

„Ať už je to kdokoliv,“ zamumlala Eliana a zněla při tom tvrdě a rozčileně, „jsou blízko.“

„Cože? *Kdo?*“

„Arabethina večere.“

Eliana se na Harkana ušklíbla a pak vytasila Arabeth – dlouhou dýku s ozubenou čepelí, kterou nosila u boku. „Čas na hraní.“

Naposledy si prohlédla svůj odraz v okně, vyrazila ze stínu a namířila si to do přeplněných, špinavých uliček dolní části Orlinu.

Harkan na ni volal; Eliana ho ignorovala. Může se pokusit ji zastavit, ale vmžiku by ho poslala k zemi.

Ušklíbla se. Když jej takhle přišpendlila posledně, tak to bylo k jeho posteli.

Upřímně řečeno, nemohla se rozhodnout, které variantě by teď dala přednost.

Ať tak či onak, nechtěla se s ním prát. Přinejmenším ne když se chystala lovit únosce dívek.

Vstoupila do Pustiny; začala se proplétat mezi záplatanými stany a dřevěnými chatrčemi s prověšenými střechami osvětlenými skomírajícími ohni. Za Pustinou

se táhla široká řeka, jejíž břehy byly zanesené hromadami hniječícího bílého mechu.

Když do těchto chýší přišla v deseti letech poprvé, málem se z toho smradu pozvracela. Od matky si za to vysloužila káravý pohled.

Teď, o osm let později, ten puch skoro nevnímala.

Zahleděla se do tmy; žebrák právě šacoval kapsy opilce v bezvědomí. Vyzábělý mladík, načesaný a napudrovaný, přemlouvající ženu na druhé straně pomalovaných dveří.

Další výkřik. Slabší. Mířili k řece.

Mrazení v zádech zesílilo. Bylo to – nevěděla, jak jinak to popsat – jako by snad mělo *vůli*.

Položila ruce na kolena a pevně zavřela oči. Za víčky jí tančily barevné tečky. Do otlučeného dřevěného trámu vedle ní někdo vyryl dětinský obrázek maskované ženy v černém, která letěla vzduchem a v každé ruce držela jeden nůž.

I přes nepříjemný pocit, který zastíral její vidinu, si Eliana nemohla pomoci a usmála se.

„Pro lásku boží, co to děláš, El?“ Harkan k ní doběhl a položil jí ruku na rameno. „Co se stalo? Jsi zraněná?“

„Já? Zraněná?“ Ztěžka polkla, aby zahnala nepříjemný pocit, který jí stahoval hrdlo. „Nejdražší Harkane.“ Maje státně ukázala na obrázek s vlastní podobiznou. „Jak si můžeš o Ďasu Orlinu myslet něco takového?“

Rozběhla se a seskočila z nejvyššího patra doků na podlaží o třicet metrů níže. Při dopadu ucítila pouze nepatrnou bolest. Okamžitě vyskočila a běžela dál. Kdyby z takové výšky skočil Harkan, zlámal by si obě nohy; seběhnout dolů mu potrvá o něco déle.

Kdyby tu byl Remy, řekl by jí, ať není tak nápadná.

„Přitáhla jsi na sebe pozornost,“ řekl jí před pár dny. „V pekařství jsem zaslechl nějaké klepy.“

Eliana, protahující se na podlaze svého pokoje, se ho nevinně otázala: „Jaké klepy?“

„Když dívka přímo uprostřed náměstí Garden seskočí z třetího patra a ihned poté vyskočí zpátky na nohy, lidé si jí všimnou. Obzvláště, má-li na sobě pelerínu.“

Eliana se usmála nad představou, jak na ni ohromeně zírají s pusou dokořán. „A co když chci, aby si mě všimli?“

Remy se na dlouhou chvíli odmlčel a poté se jí zeptal: „Ty snad *chceš*, aby přišel Invictus a odvedl tě ode mě?“

To ji umlčelo. Vzhledla, pohlédla na bratříčkův bledý, vyzáblý obličej a ucítila, jak se jí zvedl žaludek.

„Promiň,“ řekla mu potichu. „Jsem takové pako.“

„Je mi jedno, jestli jsi, nebo nejsi,“ odpověděl. „Jen se nepředváděj.“

Věděla, že měl pravdu. Problém byl v tom, že se předváděla opravdu *ráda*. Pokud měla být šilencem, jehož zázračnému tělu nic neublíží, užívala by si to.

Když se dobře bavila, tak neměla čas přemýšlet nad tím, jak je možné, že její tělo dokáže takové věci.

A už vůbec ne nad tím, co to znamená.

Běžela loděnicemi a následovala stopy zla vznášející se ve vzduchu navlas stejně jako zvíře stopující svou kořist podle pachu. Spodní část doků byla tichá, nasycená letním nehybným, vlhkým vzduchem. Zahnula za jeden roh, pak za druhý – a zastavila. Ten pach, ten *pocit* se vířil na konci vratkého mola. I přesto, že se jí zvedal žaludek a každá kapka její rozbouřené krve na ni křičela, aby zůstala stát, se přinutila pokračovat vpřed.

Dvě postavy – zamaskované a oděné v černém cestovním oblečení – čekaly v podlouhlé, elegantní lodi na konci mola. Soudě dle jejich vysokých, neuhlazených postav se jednalo o muže. Třetí postava nesla malou holčičku se stejně zlatohnědou pletí, jako měl i Harkan. Dívka se mu vzpírala; v puse měla nacpaný roubík, její zápěstí a kotníky byly svázané.

Rudá koruna? To sotva. Co by povstalci asi tak dělali s unesenými dětmi? Kromě toho, pokud by Rudá koruna

byla nějakým způsobem zapletená do únosů, Eliana by už dávno zaslechla nějaké zvěsti z podsvětí.

Možná jsou to lovci odměn, stejně jako ona. Proč by ale Nesmrtelný Imperátor platil za něco, co si mohl jednoduše opatřit sám? A že by měl kumpány? *Velmi* nepravděpodobné.

Jedna z postav v lodi se pro dívku natáhla. Na dně lodi se tísnila masa lidí – další ženy, další dívky, spoutané a v bezvědomí.

Eliana vzplála vztekem.

Z levé boty vytáhla dlouhého, štíhlého Whistlera.

„Kampak máte namířeno, pánové?“ vykřikla a rozběhla se k nim.

Muž na mole se otočil právě ve chvíli, kdy k němu Eliana dorazila. Udělala otočku a botou ho koplá pod bradu. Upadl a zalapal po dechu.

Další z mužů na lodi vyskočil na molo. Vytasila Arabeth, podřízla mu krk a pak ho skopla do vody za jeho druhem.

Rychle se otočila a s pocitem vítězství pokynula zbývajícím únosci, který stále ještě čekal v lodi.

„Tak pojď, miláčku,“ zabroukala. „Přece se mě nebojíš, nebo snad ano?“

Jednou – kdysi dávno – sebou cukla, když zabíjela. Poprvé ukončila něčí život před šesti lety, když jí bylo dvanáct. Rozen Ferracorová, Elianina matka, ji s sebou vzala na jednu akci – poslední před tím, než se Rozen zranila – a někdo je prásknul. Povstalcí věděli, že přijdou. Byla to léčka.

Rozen dva z nich skolila a Eliana se ukryla do stínu. Matčiny instrukce zněly pokaždé stejně: *Od zabíjení tě budu držet tak dlouho, jak jen to bude možné, má sladká holčičko. Teď se jen koukej. Uč se. Trénuj. Naučím tě vše, co mě naučil můj otec.*

Potom jeden z povstalců skolil Rozen na zem a Eliana v tu chvíli necítila nic než vztek.

Vrhla se na povstalkyni a zabodla jí do zad malou čepel svého nože. Pak se postavila a sledovala, jak žena v kaluži krve vydechuje poslední zbytky života.

Rozen vzala Elianu za ruku a rychle ji táhla pryč. Poté, co se vrátily zpět domů, na Elianu její bratr Remy – tehdy mu bylo teprve pět – zíral s očima dokořán, když šok v jejím obličejí vystřídala panika. Ruce měla rudé od krve a plakala v matčině náruči tak dlouho, až zcela ochraptěla. Zabíjení se naštěstí postupem času stalo lehčím.

Ze stínu se vynořily dvě maskované postavy nesoucí v náručí malé ranečky. Další dívky? Hodily je zbývajcímu kumpánovi a rychle se na ni otočily. Uhnula jedné ráně, pak druhé, ale poté utržila kopanec do břicha a ostrou ránu do čelisti.

Zavrávala a oklepala se. Bolest zmizela stejně rychle, jako přišla. Udělala otočku a bodla dalšího z padouchů. Svalil se do špinavé vody.

Pak jí projela vlna nevolnosti, jako by ji někdo kopl do břicha. Padla na kolena, lapala po dechu. Na zádech jí spočívala něčí váha, která ji tvrdě tiskla do kluzkého povrchu mola a způsobila, že se jí zatmělo před očima.

Pět vteřin. Deset. Poté tlak odezněl. Vzduch kolem ní byl zase normální; už necítila mrazení v zádech. Zvedla hlavu a přinutila se otevřít oči. Loď odplouvala pryč.

Eliana se vyškrábala zpět na nohy; byla vzteky bez sebe a hlava se jí stále točila. Kolem pasu ji chytla silná paže, která ji odtáhla zpět zrovna ve chvíli, kdy se chystala skočit.

„Pust mě,“ řekla přísně, „nebo ti něco udělám.“ Udeřila Harkana loktem do žeber.

Zaklel, ale nepustil ji. „El, zbláznila ses? Tohle není tvoje práce.“

„Oni ji unesli.“ Dupla mu na nárt, vysmekla se z jeho sevření a běžela zpátky na kraj mola.

Vydal se za ní, chytil ji za ruku a otočil ji tak, aby mu viděla do tváře. „To je jedno. Není to tvoje práce.“

Upřela na něj pohled tvrdý jako skála. „Odkdy ti k něčemu je, když mi bráníš v pohybu? Á, počkej.“ Přiblížila se k němu, tvář měla zjemněnou úsměvem. „Vzpomínám si, že jednou nebo dvakrát...“

„Nech toho, El. Vzpomeň si, co mi vždy říkáš.“ Jeho hnědé oči se setkaly s jejími a zůstaly na ní viset. „Pokud nejde o práci, tak to není náš problém.“

Její úsměv se vytratil. Vyškubla ruku z jeho sevření. „Neustále nás unášejí. Proč? A co jsou zač? Proč jen dívky? A co to bylo za... za *pocit*? Nikdy dřív jsem nic takového necítila.“

Vypadal, že je na pochybách. „Možná se jen potřebuješ vyspat.“

Zaváhala a pomalu ji začala ovládat beznaděj. „Ty jsi vůbec nic necítil?“

„Nezlob se, ale necítil.“

Zírala na něj a ignorovala znepokojivý pocit v břiše. „No, na tom koneckonců nezáleží. Ta dívka nicméně nebyla povstalkyně, ale dítě. Proč se obtěžovali unést právě ji?“

„Ať už k tomu měli jakýkoliv důvod, nic nám do toho není,“ zopakoval Harkan. Pomalu a zhluboka se nadechl, přičemž se možná snažil sám sebe přesvědčit o pravdivosti svého výroku. „Ne dnes v noci. Máme před sebou ještě spoustu práce.“

Eliana se dlouze zadívala na řeku. Představila si, jak vyřezává tvář do dokonale hladké kamenné desky – žádný pot, žádné jizvy. Jen tvrdý úsměv, který by přišel jako na zavolanou, a oči jako dva nože v noci. Poté její vztek vyprchal a z obličeje jí vymizela bezcitnost. Otočila se na Harkana a na tváři měla ten drzý úsměv, kterým tak opovrhoval.

„Můžeme tedy vyrazit? Ti mizerové rozdráždili moje chuťové buňky.“

Pašerák z povstaleckých řad Rudé koruny, známý jako Quill, pašoval z města Orline jak lidi, tak informace. A v obojím byl zatraceně dobrý.

Elianě a Harkanovi trvalo týdny, než ho vystopovali.

Krčili se na střeše ve Staré čtvrti, odkud měli výhled na malý dvorek, kde se Quill měl potkat se skupinkou lidí sympatizující s povstalci a pokoušející se o únik z města. Dvorek voněl sladce po růžích, které se vinuly po zdech.

Harkan, jenž měl oči na stopkách, se vedle ní pohnul.

Eliana sledovala temné obrysy postav vcházejících na dvorek a shromažďujících se v rohu pod popínavým růžovým keřem. Čekali.

Chvíli nato z protilehlého rohu vyšla postava v kápi a zamířila k nim. Eliana sevřela svou dýku a tep se jí začal zrychlovat.

Mraky odpluly; měsíční světlo zalilo dvorek.

Elianino srdce poskočilo a poté se na vteřinu zastavilo.

Quill. Určitě to byl on. Při chůzi lehce kulhal v důsledku zranění, které utrpěl během invaze.

Čekala tam na něj žena a tři malé děti.

Harkan tiše zaklel. Ukázal na děti a rukou jí dával znamení. Již před mnoha lety, poté, co Rozen utrpěla zranění a Eliana poprvé začala lovit sama, si vymysleli tajný kód. Trval na tom, aby na lov nechodila sama, a tak se naučil lovit, stopovat, zabíjet, obracet se k vlastním lidem zády a sloužit Impériu – a to jen pro její dobro.

Ne, říkal jeho signál. Mise se ruší.

Věděla, co tím myslel. Děti nebyly součástí jejich práce. Quill byl jedna věc, ale představa, že předává nevinné děti lordu z Orline... To by Harkan neudělal.

A upřímně, ani Eliana ne.

Ale ve stínu u vchodu na dvorek čekali tři povstalci: Quillův doprovod a ochránci. Nebylo času nazbyt. A ušetřit

tu rodinu by bylo příliš riskantní. Museli si s Harkanem pospíšet.

Nesouhlasně zavrtěla hlavou. *Vezmi si je*, znakovala zpět.

Harkan se dlouze a až příliš nahlas nadechl; vyzařoval z něj srdceryvný smutek.

Dole pod nimi Quill cukl hlavou směrem k nim.

Eliana seskočila ze střechy, s lehkostí přistála na zemi, udělala kotrmelec a postavila se na nohy. Na moment si pomyslela, jaká je to škoda, že se nemůže posadit a sledovat samu sebe, jak bojuje. Při takové podívané by se jistě cítila stejně dobře, jako při boji samotném.

Quill vytasil dýku; matka padla na kolena a prosila o slitování. Quill shodil kapuci z hlavy. Byl to muž středního věku s brunátným obličejem, v očích se mu zračila pronikavá inteligence a vyzařoval z něj klid, který říkal: *Nebojím se smrti, ale kapitulace.*

O čtyři vteřiny později ho Eliana zespod koplá do kulhavé nohy, odzbrojila ho a rukojetí jej udeřila do zátylku. Zůstal ležet na zemi.

Za sebou zaslechla dopadnout Harkana a za ním rychlé kroky ostatních povstalců, kteří spěchali na dvorek. Společně s Harkanem je během chvilky zvládnou. Udělala otočku a švihla dýkou, která zasáhla dřevěné dveře dvorku a přišpendlila k nim kabát nejstaršího z dětí.

Ostatní děti ztuhly a propukly v pláč.

Jejich matka ležela na zemi v hromadě tlejících okvětních lístků se skelným pohledem v očích. Ze srdce jí trčela dýka jednoho z povstalců.

Eliana ji vytáhla ven. Další čepel do její sbírky. Přemýšlela, proč povstalci matku zabili. Aby ochránili sami sebe?

Nebo aby jí udělili milost, které by se jí jinak nedostalo.

„Chyť toho hlídače,“ nařídila Eliana Harkanovi, zatímco matku šacovala a hledala nějaké cennosti. Nenašla nic kromě malé sošky Imperátora vyrobené z hlíny a klacíků, kterou u sebe bezpochyby měla pro případ, že by byla

zastavena hlídkou adatroxů, aby ji podrobila prohlídce. Černé korálkovité oči sošky se trpytily v měsíčním světle. Odhodila ji stranou. Děti začaly plakat ještě hlasitěji. „Zůstanu s nimi.“

Harkan se na chvíli zastavil. V obličeji měl smutný, unavený pohled, který ji nesmírně vytáčel, protože věděla, že doufal, že ji jednou změní. Že ji učiní lepším člověkem. Že v ní probudí *laskavost*.

Povyáhla obočí. Promiň, Harkane. Hodné holky se nedožívají vysokého věku.

A pak odešel.

Nejstarší z dětí sledovalo Elianu a objímalo své sourozence. Něco v hloubi její duše jí říkalo, aby je nechala jít. Jen tentokrát. Ničemu tím neublíží; byly to jen děti, nic jiného.

Ale děti neumí držet jazyk za zuby. A pokud by někdo někdy zjistil, že Das Orlinu, oblíbenkyně lorda Arkeliona, nechala uniknout zrádce...

„Báli jsme se, že by ji ti zlí lidé také odvedli,“ řekl chlapec jednoduše. „To je důvod, proč jsme chtěli odejít.“

Ti zlí lidé. Elianu zamrazilo. Ti maskovaní muži v docích? Ale chlapec toho víc neřekl. A ani se nepokusil o útěk. *Chytrý kluk,* pomyslela si Eliana.

Věděl, že by se daleko nedostal.

Příštího dne odpoledne stála Eliana na balkoně, z něhož se otevíral výhled na šibenice.

Lord Arkelion si hověl ve východní části náměstí v trůnu, jehož vysoké opěradlo bylo vyřezáno do tvaru křídel.

Eliana ho sledovala s rukama založenýma na prsou. Přenesla váhu na jednu nohu. Snažila se ignorovat postavu v invictovské červeno-černé uniformě stojící vedle trůnu jeho lordstva.

Z této výšky nebyla Eliana schopná s jistotou říct, o koho šlo, ale na tom nezáleželo. Jen z pouhého pohledu na povědomou siluetu se jí udělalo nevolno.

Invictus: společenství nájemných vrahů, kteří cestují po světě a plní císařovy rozkazy. Nejnebezpečnější a nejkrvavější úkoly.

Bylo jen otázkou času, kdy ji naverbují. Každý den si to představovala, jen aby zjistila, zda ji ta myšlenka někdy přestane děsit.

Zatím se tak ale nestalo.

Ten, kdo pro ni přijde, bude pravděpodobně Rahzavel. Eliana ho viděla na pár večírcích, které jeho lordstvo během posledních pár let uspořádalo. Pokaždé ji požádal o tanec. Pokaždé ji svým přímým, šedým pohledem vyzýval, aby jej odmítla.

Ó, jak moc si přála ho odmítnout.

„Nepřemožitelná lovkyně odměn,“ zabroukal jí do ucha při jejich posledním tanci loňského léta. „Jak pozoruhodné.“ Propletl své studené prsty s jejími. „Jednoho dne budeš skvěle doplňovat naši rodinu.“

Kdyby si pro ni přišel právě Rahzavel, zřejmě by ji ani nenechal rozloučit se svými milovanými a odvezl by ji přes moře do Celdarie, do srdce nesmrtelného Impéria – k samotnému císaři.

Vítej, Eliano Ferracorová, pronášel k ní císař v jejích nejděsivějších snech s úsměvem, který ani trošku nezměkčil výraz v jeho temných očích. *Tolik jsem toho o tobě slyšel.*

A to by znamenalo konec života, jak ho doposud znala. Stala by se jednou z privilegovaných – vojákem Invictu.

Stejně jako Rahzavel by se stala součástí nové generace zrůd.

Ale dnes ještě ne.

Eliana sledovala dění na nádvoří, prsty si bubnovala o předloktí a přála si, aby to jeho lordstvo konečně

dokončilo. Měla hlad, byla unavená a Harkan byl studem celý bez sebe. A čím déle tam stáli, tím zoufaleji od ní očekával něco, co mu nemohla dát:

Lítost.

Císařův strážce vedl Quilla a nejstarší z dětí nahoru k šibenici. Postavili ji v místě ruin chrámu svaté Marzany, ctěné ohněstrůjkyně Starého světa – světa, který existoval předtím, než zemřela královna Rielle Krvavá. Předtím, než Imperátor povstal.

Když se Imperátorovi vojáci zmocnili Orlinu, téměř celý chrám zničili. Kdysi dávno byl chrám impozantním seskupením klenutých síní, učeben a svatyní, jimiž profukoval jemný říční vánek, a nádvoří pokrytého kvetoucí révou. Dnes už tu bylo k vidění jen pár rozpadajících se sloupů. Socha svaté Marzany, strážkyně stojící u brány chrámu, byla zničena. Nyní se tam místo ní tyčí Imperátorova podobizna – jeho tvář zamaskovaná, tělo zakryté. Hlavu mu lemovaly zlaté, černé a rudé prapory.

Náměstí pod ním bylo přelidněné, ale tiché. Obyvatelé města Orlinu byli na popravy zvyklí, ale Quill byl v určitých kruzích velmi oblíbený. A dokonce ani samotné lordstvo nezabíjelo děti často. Když Eliana s Harkanem představili lordu Arkelionovi zajaté děti, tak se mile usmál, mladším dětem prohlédl zuby a poslal je pryč s jednou ze služebných. Děti chtěly zpět za svým bratrem a nařikaly celou cestu přes trůnní sál, dokud někdo, díky Bohu, nezavřel dveře.

Ale nejstarší z nich neplakal. A neplakal ani dnes, když sledoval kata, jak zvedá svůj meč.

„Imperátor shoří!“ zařval Quill, jemuž se zpocené vlasy lepily k temeni.

Meč dopadl; Quillova hlava se odkutálela. Davem projela vlna znepokojení.

Teprve ve chvíli, kdy na chlapcův obličej vystříkla krev, začal plakat.

„El,“ řekl Harkan přidušeně. Vzal Elianinu ruku do své zpoceně dlaně a palcem jí přejížděl po hřbetu. Jeho hlas zněl roztřeseně. V noci nespál.

Zato ona spála jako zabitá. Spánek byl důležitý. Člověk nemůže lovit, aniž by se pořádně vyspal.

„Nemusíme se dívat,“ řekla mu co nejtrpělivějším tónem. „Můžeme jít.“

Pustil její ruku. „Můžeš jít, jestli chceš. Já se musím koukat.“

A už to tu bylo zase – ten samý vyčerpaný tón, který zněl jako smutně koukající lovecký pes, který ví, že bude co nevidět zbit.

Eliana se ze všech sil snažila, aby na něj nevyštěkla, a tak si raději pod pláštěm pohrávala s ošoupaným zlatým přívěskem. Nosila ho na řetízku kolem krku každý den a znala z paměti každičkou jeho rýhu a ošoupaná místa. Klenutý krk koně. Složitě detaily jeho křídel. Postavu, která na něm obkročmo seděla s pozvednutým mečem a jejíž obličej s přibývajícím časem černal: Audric Světlo-noš. Jeden z mrtvých králů Starého světa, kterým byl pro Elianu z nepochopitelných důvodů posedlý její bratr. Rodiče jí řekli, že tu cetku našli na ulici, když byla ještě malá, a dali jí ji jednou, když v noci plakala a nemohla usnout, aby ji uklidnili.

Nosila jej od nepaměti, avšak ne z lásky k Světlo-noši. Mrtví králové ji nezajímali.

Nosila ho, protože občas měla pocit, že ta důvěrně známá váha náhrdelníku na jejím krku je jedinou věcí, která ji drží pohromadě.

„Zůstanu,“ řekla Harkanovi nadneseně. Příliš nadneseně? Možná. „Mám čas.“

Ani jí nevynadal. Kat pozvedl svůj meč. Chlapec na poslední chvíli pozvedl ruku, aby zasalutoval – přiložil pěst k srdci a pak ji zvedl do vzduchu. Symbol věrnosti povstalcům – Rudé koruně. Paže se mu třásla, ale dál bez

mrkání zíral do slunce. Začal odříkávat modlitbu Sluneční královny: „Nechť mě provází světlo královny...“

Meč dopadl.

Elianu překvapily její vlastní slzy. Zamrkala dřív, než stihly ukápnout. Harkan si jednou rukou zakryl pusou.

„Bůh nám pomáhej,“ zašeptal. „El, co to děláme?“

Chytla ho za ruku a donutila ho, aby se na ni podíval.

„Přežíváme,“ odpověděla mu. „A není to nic, za co bychom se měli stydět.“

Polkla jednou, a pak podruhé. Čelist ji bolela. Předstírat nudu bylo těžké, ale to byla i válka. A pokud by se zhroutila, Harkan by se sesypal ještě rychleji.

Lord z Orlinu pozvedl ruku.

Obyvatelé namačkaní na sebe na náměstí pod ním opakovali stále dokola slova, která Elianě kroužila v hlavě jako mrchožraví ptáci:

„Sláva Imperátorovi. Sláva Imperátorovi. Sláva Imperátorovi.“

3

RIELLE

*„Poté, co byly rozmetány Sunderlandské ostrovy,
se všech Sedm vrátilo na pevninu, ale stále
nenacházeli klid. Jejich lid válčil už desítky let
a toužil po bezpečném místě, které by mohl nazývat
domovem. Svátí s budováním domova pro lid začali
v rodné vlasti svaté Katell a využili své moci k tomu,
aby z vysokých hor vytvořili rajskou zahradu.
Pojmenovali tento ráj chráněný vysokými vrcholy,
zelenajícími se lesy a zemědělskou půdou Âme
de la Terre a udělali z něj hlavní město Celdarie.
Královnino město postavili na úpatí nejvyšších hor
a obehnali jej křišťálovým jezerem, které vypadalo,
jako by bylo vytvořené ze samotného nebe.“*

— Stručná historie Druhého věku, Díl I:
Následky andělských válek
od Daniela Rivereta a Jeannette d'Archangeau
z Prvního společenství učenců

Na startu panoval chaos.

Někteří jezdcí se účastnili ve jménu Církevních chrámů. Jezdci z Hranice, z Talova chrámu, byli oblečení v šarlato-
vých a zlatých barvách. Černou a temně modrou na sobě
měli účastníci ze Sídla noci – sídla stínovrhů a Talovy
sestry Sloane. Okrově hnědou a světle zelenou měli jezdcí
z Rádla – chrámu zeměbrazů.

Své zástupce vyslala i velká celdarianská sídla. Rielle projela kolem jezdců oděných v šeříkové fialové a šalvějové barvě ze sídla Riveretů, a také v červenohnědé a ocelově šedé ze sídla Sauvillierů. Jezdci sem přicestovali dokonce i ze vzdálených království pojmenovaných Ventera a Astavar, která ležela na druhé straně Velkého oceánu.

Mnozí z jezdců, stejně tak jako Rielle, byli najati obchodníky dychtícími po finanční odměně pro vítěze – nicméně žádný z nich nebyl tak bohatý jako její sponzor, Odo Laroche.

A žádný z ostatních jezdců neměl tu výsadu trénovat s nejlepším královským podkoním od chvíle, kdy byl dostatečně starý na to, usednout do sedla.

Rielle s širokým úsměvem na tváři vedla svoji klisnu pod labyrintem lóží plných afektovaných diváků. Ze všeho toho hluku jí zvonilo v uších – sázkaři vykřikující výši svých sázek, děti honící se mezi davy a vřískaající radostí. Kouř z pouličních stánků, ve kterých prodávali obložené chleby s pečeným vepřovým a zčernalé špízy z drůbežího masa, ji štípal do očí.

Konečně se dostala ke stanu určenému Odovým jezdcům, který se nacházel v ústraní. Šaty, jež měla na sobě, patřily mezi její nejoblíbenější – olivově zelená jí ladila k očím, podél lemu byla vyšitá vinná réva v duhových barvách a hluboký výstřih odhaloval její klíční kosti – ale ostré polední slunce způsobilo, že ji kousaly tak moc, že je ze sebe chtěla servat. Nechala koně u strážce, která hlídala vchod, a vklouzla dovnitř, aby se převlékla.

Zůstala stát jako přimrazená.

Audric už tam byl, oblečený pouze v jezdeckých kalhotách a botách. Jeho jemná, smaragdově zelená tunika a vyšívaná vesta visely úhledně přehozené přes židli. V rukách držel obyčejnou lněnou jezdeckou košili.

Zazubil se na ni. „Trvalo ti to docela dlouho,“ řekl a hodil jí jednu z jejích košil.